

която перво не е была, и послѣ да преведе на той языкъ таково произведеніе, каквото сѧ нашитѣ священи книги, требува да е доста вѣдущъ на той языкъ. Можели, на примѣръ, въ нашитѣ времена, найдаровитыятъ и ученныятъ Французинъ, Англичанинъ, или Нѣмецъ, да свѣрши таковъ подвигъ за Русскіятъ языкъ? Ако бы ся хваналь да го учи съ това намѣреніе, за да преведе на него священното писаніе, и ако предположимъ перво, чи този преводъ не е направенъ още ни на едно Словенско нарѣчіе, и освенъ това, ни едно отъ тѣхъ нѣма още азбука? Безпристрастнитѣ людіе ще ми отговорятъ: не;—ако и сегашното просвѣщеніе да превъшава много ученността на предничѣ вѣкове, които бѣхѧ потоплени въ мрачна темнота отъ невѣжество и варварство. За да преведе нѣкой нѣщо отъ единъ языкъ на други, требува да знае совершенно той языкъ, на който превожда. Кога за да ся преведе само ветхитъ завѣтъ, Птолементѣ употребихѧ седмдесятъ толковници, които бѣхѧ изучени въ высокитъ учебни учреждения въ Александрія, която тогава цѣвтеше въ ученіето; то какъ може да придумама, чи за да ся преведатъ сичкитѣ наши священи книги ся